

Марийке Лукас Райнефелд

Моя небесна избранице

МОЯ
НЕБЕСНА
ИЗБРАНИЦЕ

The title is written in a bold, hand-drawn, black font. The letters are thick and have a slightly irregular, textured appearance. The word 'МОЯ' is at the top, 'НЕБЕСНА' is in the middle, and 'ИЗБРАНИЦЕ' is at the bottom. The text is surrounded by stylized, dark grey antlers and clouds. The antlers are positioned around the letters, with some appearing to be part of the letters themselves. The clouds are soft, grey, and have a watercolor-like texture, appearing behind and below the text.

Марийке
Лукас Райнефелд

Превод от нидерландски
Мария Енчева

София, 2023

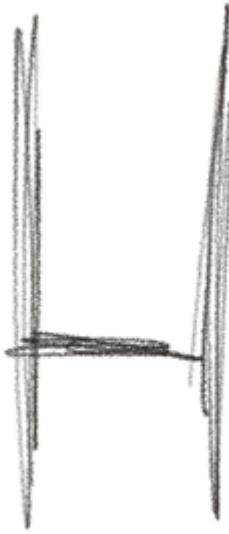
Настоящата история е измислица. Всички имена, герои, места и случки са плод на въображението на писателя или са променени. Всяка прилика с действителни лица, живи или мъртви, с места и събития е чисто съвпадение.

НА ТЕБ

*Така че опознай ме,
открий кой съм
и действай.*

Псалом 139

ЛЯТОТО НА 2005 г.

ебесна моя избранице, ще го кажа направо: В разгара на онова инатливо лято трябваше да те премахна като язва от копитото на крава; трябваше да изчегъртам междукопитната ценка, за да изпадна торът и мръсотията, та да няма опасност нещо да те зарази; може би трябваше просто да те подрежа и изпиля, да те почистя и подсуша със стърготини. Как, за бога, можах да забравя предупрежденията, които ни отправяха по време на следването ни – за погряждането на копитата и заболяванията на вечния ръб, за шапа, за болестта на Мортеларо, докато ни повтаряха до припадък да внимаваме да не срежем живеца, *никога не наранявайте живеца*, мъчеха се да ни го набият в главите, ала тази моя слабост, тази моя куцома! Онова инатливо лято ти лежеше като теле в седалищно предлежание в родилния бокс на болните ми блянове; аз бях съучастник

на лудостта, не знаех как да *не* те желая – теб, моя небесна избранице; и колкото повече клечах между димящите тела на бларкопите и усещах настойчивото ти присъствие встрани, под крушата, по току-що окосената трева, обрамчена с иберис, където от часове превиваше врат над снежнобялата си китара и упражняваше едно парче на *The Cranberries*, толкова по-яростно се надявах на някое изместване на абомазума или някой израстък за премахване, за да остана покрай теб по-дълго време и да те слушам как подхващаш парчето наново, щом гръпнеш погрешната струна или изсвириш фалшива нота, или с перления си, ангелски глас вземеш по-висок тон; тогава ти замлъкваше за секунда, а аз си представях как зачервените ти бузи издухват къдрица от лицето ти, къдрицата, която все падаше, а ти, ах, ти духаше толкова красиво, сякаш дете, което разпуква прецъфтяло глухарче; пееше за танкове, бомби, оръжия, за война и при всяко свое движение аз си мислех за теб, да, за теб мислех, докато изпъвах прозрачната оранжева ръкавица, която ми стигаше до рамото, докато я мажех с лубрикант, с *VetGel*, и провирах ръка във влагалището на млекодайната крава или обхващах с пръсти крачката на хлъзгавото, обвито още в околплоден мехур теле и го придърпвах леко в ритъма на контракциите, а с другата ръка галех успокоително влажния хълбок на кравата, докато ѝ говорех тихо; понякога ѝ рецитирах Бекет, когото няма да повтарям тук, никой не се вълнува от него, никой освен теб и бларкопите; и всеки път все по-силно копнеех да се завъртиш покрай мен, докато замятам зелената ветеринарна престилка, докато я закопчавам и се залавям за работа; надявах се да ми се усмихнеш така мило, както се усмихваше на жилестите ратаи, които в обедната почивка сядяха на кухненската маса и се скриваха зад сандвичи с дебел слой масло и салам; те обаче не смееха да се задяват с теб, ти беше от онези животни, за които не бяха учили, нямаше чети-

ри стомаха, а само един, затова пък ненаситен, докато аз, за разлика от тях, те познавах от съвсем малка, познавах те като петте си пръста, макар тогава да беше твърде невръстна, за да те желая, и същевременно прекалено пъргава и нетърпелива, за да понесеш и моето покровителствено отношение; и от гържанието ти личеше, че се опитваш да се отскубнеш от родителския авторитет, от фермата, в която растеше и която носеше името *Де Хюлст*, кръстена беше на В. Г. Ван де Хюлст – единствения писател, когото баща ти познаваше, чието творчество беше изчел от кора до кора и от когото в добри дни четеше и на теб, след което ти сънуваше как си се превърнала в поничка, как всички се облизват по теб и се опитват да те отхванят, как непрекъснато се налага да браниш сладкото си тяло от краля, от чревоугодниците, от мравките; и може би трябваше да взема този сън на сериозно, хрумва ми сега, докато пиша това, въпреки че никога не съм възнамерявал да го записвам; вместо върху съня ти аз се фокусирах върху гържанието ти, върху начина, по който се опитваше да се отскубнеш не само от гома, но и от цялата ферма, включително от краварника, чийто покрив беше застлан с азбест, но баща ти отказваше да го ремонтира, защото Бог, а не няколко стари гофрирани плоскости, решавал дали ще хванем рак, или не; опитваше се да се освободиш и от Него, мъчеше се да Му се отскубнеш и в същото време се страхуваше от гнева Му, от Страшния Му съд; и понякога в леглото нареждаше шепнешком Песен 118: *О, спаси ме от мъчителната болка*. Но най-силно от всичко мечтаеше да се освободиш от баща си, който може и да беше с нежна душа, но те гържеше изкъсо, имаше си своите слабости и недостатъци, от които ти се опитваше да се отскубнеш, но за които милееше, както милееше за Хулиган, опакия бик, който даваше да го гаят само ако се е нахранил или току-що е покрил някоя крава; случваше се да го заемете на други

фермери, като всеки път отсреща ви плащаха, а парите прибирахте в буркан на кухненския перваз и от тези пари ходехте на почивка – да, Хулиган покриваше не само кравите, но и почивките ви в Зеландия и винаги, когато ви вземеше някоя изненада, от бурканче с нещо за мазане до джобно издание на *Доналд Дък*, баща ви възкликваше: *Благодарете на Хулиган!* Напъните ти да се откопчиш, се долавяха най-вече в намусения и троснат тон, с който отвърщаше на баща си, докато той се опитваше да закончее догоре ципа на гащеризона ти, ала не от притеснение заради хладната сутрешна мъгла, а за да те докосне още веднъж – детето, което постепенно беше надраснало загрубелите му, набраздени, мазолести ръце; и тогава се вглеждах в собствените си длани, които бяха достатъчно едри и силни, за да обгърнат плътно твоите; и по-рано бях гържал детски ръце, макар тогава да беше различно – някога те мен стискаха; а сега ми се искаше аз да посегна към теб, да вплетя пръсти в твоите, на средния ти пръст – пластмасова грънкулка с калинка, която беше получила от ортодонта, когато ти съобщил, че се налага да носиш ортодонтска шапка, и ти си се разстроила от ужасната новина; той ти позволил да си избереш подарък от кутията с изненади, а ти си посегнала към възширокия пръстен; исках да чертая с палец кръгове по дланта ти часове наред, сякаш съм преживно с въртоглавие. И докато почивахме и пиехме кафе, слушах с половин ухо разказите на баща ти, който представляваше смесица от младия Мик Джагър и актьора Рютхер Хауер; баща ти се палеше за стадото, за сушата по нивите и покрай кея, тлюкаше се, че реколтата се очертавало да е слаба, тъй като стеблата били твърде хилави и дори за ваза на масата не ставали; кимах вяло – във фермата нямаше пукнатата ваза, а който не гледаше в дома си цветя или зелени растения, него по-често го измъчваха тревожни мисли за реколтата дори сезонът да беше добър и плодороден; и

закимах повторно, когато баща ти занарежда как кравите обичали еднообразната дажба, и те като него били животни на навика и когато им пуснел да слушат класическа музика, Шопен или Вивалди, вечерта млякото излизало по-маслено; в точния момент сбърчих лице в усмивка, но не ми се слушаше за кравите, а за теб, исках да те обсъждаме, както обсъждахме добичетата, разгонванията и капризите им, а междувремето се взирах в зелената площ, където двамата с брат ти скачахте на батута, състезавахте се кой пръв ще докосне небето, кой пръв ще погъделичка Исус, понеже ти си представяше как Го гъделичкаш до изнемога; и по-късно щеше да издекламираш, че римляните използвали гъделичкането като средство за мъчение: връзвали провинилия се и пускали коза да му ближе стъпалата; и докато скачаше на батута, все по-високо и по-високо, русите ти коси танцуваха и блестяха като сламки покрай нежното ти лице; но играта ти омръзна бързо, затова се взря в далечината, там, където искряха стръкове праз и глави маруля; жадуваше за живота, който те чакаше отвъд *The Village*; копнееше да се махнеш оттук с неустовост, с каквато повечето момичета и момчета на твоята възраст копнеят да избягат от въщи; някои се записваха войници и постъпваха в армията, за да се завърнат, разкъсвани от носталгия, в *The Village* с камуфлажните му цветове; ти обаче беше убедена, че никога няма да те налегне меланхолия; всичко, което притежаваше, беше скътала в ума си; и нямаше как още тогава да предположи, че ти липсва истински дом, макар да обичаше фермата с цялата си душа и сърце и самата мисъл да си тръгнеш от нея, да се отдалечиш на велосипеда по дигата, слаломирайки покрай хлабавите павеа, и да изоставиш баща си – самата мисъл те караше да изпшкаш и да се обърнеш към брат си, за да подновите играта на батута; да, не те биваше в сбогуванията, *so bad*, щеше да кажеш след време; а аз заподозрях неумението ти относително

рано – една съботна сутрин, когато нацупи устни, докато отвеждаха младите бичета към кланицата; не спираше да ги прегръщаш и да ги чешеш зад ушите, да им шепнеш неразбираемо; още тогава открих, че носиш празнотата в себе си; прииска ми се да те натълча с противовъзпалителни, за да те избавя от нея, или – защо не – да я запълня със себе си, въпреки че двамата с теб почти не си приказвахме, макар през всичките тези години, в които се отбивах във фермата, ти неизменно ме наблюдаваше, докато осеменявах или просто преглеждах някоя крава, носеше ми кофа с топла вода и блюдо с бучка зелен сапун в него, за да си измия оцапаните с кръв и лайна ръце, и ми подаваше старата карирана кухненска кърпа; нито дума обаче не излизаше от изваяните ти устни, които копнеех да опипам, както правех с животните, болни от син език; ти нямаше син език, беше здрава като бик и повече от прекрасна; и още тогава се досетих, че съм първият мъж, който те вижда такава, каквато мечтаеш да те виждат, а именно като четиринайсетгодишна *жена*; всички четиринайсетгодишни мечтаят да ги приемат за по-големи, отколкото са, но ти не просто мечтаеше – ти се държеше като такава; при все това зад грациозните ти, почти виртуозни движения прозираше детското и заради него те обичах най-много, толкова много, че понякога ми причерняваше пред очите, сякаш бях седял твърде дълго сред облак от пеницилин; детското личеше най-силно, когато пърхаше из фермата и си говореше сама, когато се кикотеше по момичешки, докато в слънчеви дни баща ти пръскаше двамата с брат ви с градинския маркуч, или когато с приятелките ти се кискахте, закрачили нанякъде, загорелите ти крака – обути в ботуши до слабините; и докато осите се гощаваха със сочното месо на пръсналите се круши в основата на дървото си, вие си въобразявахте, че светът ви принадлежи, вие бяхте осите, бяхте силни и неуязвими; аз обаче виждах колко те терзае ничията земя

между момичето и жената, превръщането ти в човек, който навярно никога няма да изпъкне сред останалите, празнотата, която забулваше тесните ти рамене като плащ; и те наблюдавах, когато се заскита сам-самичка из високата трева и рапицата по кея, щом отведоха бичетата и след тях останаха само празни и смълчани иглута, които ти, навлякла мушама, щеше да измиеш милиметър по милиметър с пръскачката, вярвайки, че така ще заличиш от ума си съществуването на животинките; и знаех, че докато се скитаеш край кея, рониш сълзи – просто го знаех; и започнах да те наблюдавам по-внимателно едва в началото на лятната ваканция или, ако трябва да съм по-точен, когато навърши четиринайсет години, два месеца и седемнайсет дни; и докато веднъж лежеше по гръб в сламата, засенчила лице с книга на Роалд Дал, с *Дани – шампион на света*, аз се заех бавно и старателно да изплаквам греблото под кранчето на чешмата до краварника; знаех, че в този миг се чувстваш в безопасност, че си представяш как се намиращ в свят, в който те разбират, който не би напуснала; дочувах смеха ти; ти остана в тази поза толкова време, че сламата се слезна и отпечатъкът ти не се заличи дълго след като си тръгна; положих длан върху изсъхналите тревици, които още не бяха изстинали съвсем, и си пожелах винаги да се чувстваш така, честна гума; но всичко се промени изведнъж, на седми юли, ако трябва да съм по-точен, когато ме заговори; беше в деня, в който за първи път сложих резка с молив на таблото с измервателните уреди, за да отбележа колко дни остават до посещението ми за ежеседмичния преглед на кравите; та във въпросния летен ден, когато вятърът вееше предимно от югоизток, аз самонадеяно си затананиках песента, която вървеше по радиото в доилната зала; обикновено не си припявах, но оня ден ме беше обзела някаква лекота, доволен бях, че нищо не ми спори и се очертава да остана при вас по-дълго от планираното; едни крави ку-

цаха, други имаха тении или недостиг на калций; и дори не те чух да влизаш; и внезапно, от нищото, ти заяви, че това парче не ти е сред любимите, после се подпря на хладилната цистерна и добави, че понеже радиото рядко пускало любимите ти парчета, се налагало да си ги търсиш сама в магазина за дискове и плочи в града, на отсрещния бряг на езерото, на отсрещния бряг на Вудеплас, но въпреки всичко песента не била лоша, защото притежавала драматизъм и защото във видеоклипа певицата пеела с разтекла се спирала, докато се возела в старомодно черно такси по Уорик авеню, нищо че, уверена си била, в оня момент тя не се чувствала по начина, за който се пеело в песента, съзрите ѝ били фалшиви, защото иначе щели да ѝ задавят гласа, но песента все пак те карала да забравиш за самотата, макар никога да не си се била качвала в такси; и като се изчерви леко, ти продължи с гумите, че понякога си си представяла как самата ти изпълняваш парчето, как пееш пред пълна зала, на първия ред – с най-важните хора, които познаваш, и как зрителите намирали изпълнението ти за страхотно, направо за вълшебно, как си използвала канки за съзри, за да постигнеш същия ефект, понеже не те бивало да плачеш по команда, получавало ти се само докато си мислиш за мъртвите, но нямало как едновременно да пееш и да мислиш за мъртвите, абсурд, невъзможно било, мислите за мъртвите руквали единствено докато въртиш педалите, тогава от очите ти по капвала влага, а велосипедът ти сякаш сам те водел към гробищата; и след това ти се въртна най-безцеремонно, сякаш онова, което беше изрекла, не представяше кой знае какво, сякаш искаше да се усъмня дали го беше казала наистина, или го бях сънувал, и ръката ти се плъзна по резервоара с мляко, като да беше гърбът на някой бларкон; прииска ми се да бях отвърнал, да бях събрал смелост да ти кажа нещо онзи следобед, но аз занемях досущ като певицата по радиото и се усмихнах на гърба

ми, чух единствено синоптика Херит Хиймстра да обявява, че се очаква неумолимо лято, особено в северните части на страната; и думата *неумолимо* щеше да се сдобие със смисъл едва по-късно, когато се запитах дали животът ми се беше пропукал в разгара на същото това лято, дали тук, наред с гломовите с пожълтели от коластра ръбове, се бяха родили желанията и копнежът ми по теб, или бяха възникнали по-рано, дали пролука не се беше отворила някъде из спомените ми за детството, из които съдебните заседатели по-късно щяха да ме принудят да се разровя с натезало сърце; във всеки случай, щом се прибрах у дома, най-напред, още преди да се преоблека, аз потърсих в интернет текста на песента от радиото и се зачетох жадно в изреченията на *Warwick Avenue*, копирах текста в *Word* и подчертах репликите, които ми се сториха приблизително отражение на чувството, което изпитвах към теб; след това си пунах музиката, с която бях израснал, и подчертах още някои изречения от парчетата на Пату Смит, *The Rolling Stones*, Франк Зана, Лу Рийд, да, най-вече на Лу Рийд, след като прочетох, че песента му *Walk on the Wild Side* била заклеимявана, както щяха да заклеимят и нас; не можех да слушам тези парчета, без да мисля за теб, за начина, по който ги разкостваше, докато се люлееше от пети на пръсти и обратно; така че един месец след това, когато се отбих във фермата заради една юница с издуто виме, симптом на летен мастит, и те видях отново да лежиш с книга в сеното, този път с първата част от поредицата за Хари Потър, *Хари Потър и Философският камък*, която в шести клас преписа буква по буква на *Windows 95*, тъй като я беше заела от библиотеката и ти се беше сторила прекалено хубава, за да я връщаш, но от друга страна, не ти се щеше да плащаш глоба, аз ти подадох плик от онези, които ползвах за съболезнователни картички – други вкъщи нямах, бях се снабдил с кремавите пликове заради клиентите,

изгубили любимец; най-често вътре пъхах стихотворението *Joy in Death* на Емили Дикинсън; ала в този бях сложил текстовете на въпросните песни и не споменах нито думичка за подчертаните пасажи, *ще му дойде времето*, помислих си, *когато седна сияещ и горд на първия ред и изръкопляскам*, и *изсвиря с уста*, и *изкрещя нещо от Бекет*, *когато събера длани пред устата си като фуния* и *извикам: When you're in the shit up to your neck, there's nothing left to do but sing.* А *после ще си река наум: Ето я там, неуловимата ми птичка, малката ми красавица!*